

Kesäpäivä rannalla

Pekka Hirvi

Aamu. Minä herään. Kalle-veli nukkuu vielä. Aurinko paistaa. Aurinko paistaa!. Nyt me pääsemme rannalle! Eilen lauantaina satoi vähän, vaikka viileän juhannuksen jälkeen päivät ovat olleet yleensä kauniita ja helteisiä. Isä ja äiti tuntuvat touhuavan keittiössä. Kahvin ja Alekseihin tuoreen sitnikan tuoksu tulee keittiöstä. Äiti-Ida paistaa pannulla jotain lihaa. Tiedän myös, että kananmunia on keitetty. Osa tulee evääksi.

Nousen kiireesti ylös ja Kalle-veli äännähtää viereisessä sängyssä. Kohta hänkin herää. Menen keittiöön ja kysyn: "Lähetääs myö rannal?" Se kun ei ole ihan varmaa, sillä isä-Antilla saattaa pyhästä huolimatta olla liiketoimia. Isä hymyilee ja vakuuttaa rannalle lähdön olevan varmaa.

Nyt kiireeseesti aamiaiselle. Hopeateetä, voileipää makkaran ja munan kanssa ja vähän mehua jälkiruuaksi. Kallekin on herännyt ja liittynyt seuraamme.

Äiti alkoi valmistella eväsvoileipiä. Kypsät munat mukaan ja voileipien väliin juustoa. Makkaraa ei voi ottaa, koska rannan lämmössä se pilaantuisi. Isä kävi kellarista hakemassa sen kaikkein tärkeimmän, limonaadin, siis sitruunasoodan ja vadelmalimonaadin. Sitruunasooda oli patenttikorkkipullossa ja vadelmalimonaadipullo oli sujutettu tavallisella korkilla, joka oli varmistettu rautalangalla. Tuotteet olivat Terijoen limonaaditehtaan taattua tavaraa.

Huovat, uimapuvut, kylpytakit, Nivea, eväät ja kaikki muut mukaan. Ja Lippo, minun pystykorvakoiraani tietysti myös. Sitten ulos. Jäätelökauppias ei ollut vielä tullut

aseman aidan portin pieleen. Harmi. Tosin en ollut oikein varma olisiko isä ostanut jo heti alkumatkasta jäätelöä. Radan yli ja pitkin Merikatua kohti Kellomäkeä. Matka rannalle tuntui pienen pojan askelilla mitaten pitkältä. Joka tapauksessa tuossa Aarvan ja Samsonovin huviloiden välistä mentäessä meri näkyi jo. Enää vain vajaa puoli kilometriä ja olimme mereen juoksevan puron rannalla uimakopillamme. Kiireesti uima-asuihin, Niveaa pintaan ja veteen. Kellomäen rannassa ei ollut pelkoa seitsenvuotiaankaan pojan hukkumisesta, sillä matalaa oli lähes pari sataa metriä.

Nyt ilmestyi rannalle muitakin kyläläisiä ja myös kesävieraita. Permalat olivat tuolla, Martti ilmeisesti jo asemalla töissä. Hukaritkin ilmestyivät kävelemään rannalle. Rosenbröijerit olivat vähän kauempana. Seewaldit tulivat, mamma ja pappa sekä Walli-tytär ja kivaa, Rudof, lempinimeltään Pupi (saks. Puppe=nukke), minun kaverini. Hänellä oli rannalla kanootti säilytyksessä ja jos hyvä tuuri kävisi, niin minäkin saisin vähän meloa.

Päivä lämpeni kaiken aikaa, aurinko nousi aina korkeammalle ja äiti huusi minua pois vedestä ja puiden varjoon, jotten aivan palaisi. Enhän minä malttanut, erityisesti, kun Pupi huusi minua tulemaan kanootille. Hän auttoi minut kanoottiin ja Pappa Seewald otti tapahtumasta kuvan. Enhän minä kovin kauan aikaa saanut kanootissa olla, sillä Pupi halusi lähteä kauemmaksi melomaan.

Aika kului ja tuli se päivän tärkein hetki eli eväiden syönti. Voileivät kaivettiin esille ja sitten poksautettiin limonaadipullot auki. Kallekin, joka oli ollut isompien poikien kanssa sotaa leikkimässä, arvasi tulla paikalle. Mikään ei maistunut niin hyvältä, kuin kesäisellä rannalla eväiden syönti kera "laatujuomien". Syönnin jälkeen otettiin lepotauko. Nyt tosiaan vähän varjommassa, koska päivä oli todella kuuma, lienee ollut varjossakin lähes 30 astetta. Pienen lepo hetken jälkeen takaisin veden ääreen hiekkalinnoja rakentamaan.

Meidän uimakoppimme paikka oli siitä erikoinen, että se sijaitsi mereen laskevan puron rannalla, puron, joka sai alkunsa arteesisesta kaivosta isä-Antin omistamalta maalta. Puron vesi oli kristallinkirkasta (on edelleenkin) ja melko viileää. Keväisin monet kalat nousivat kutemaan sitä pitkin ja niitä pystyi pyydystämään paljain käsin.

Päivä meni valitettavan nopeasti ja vanhemmat alkoivat tehdä lähtöään kohti kotia. Se ei tietenkään tuntunut pienestä pojasta kovinkaan mukavalta, vaikka väsymys alkoikin painaa. Tavarat kasaan ja kotia kohti. Oli se sittenkin hyvä, että lähdimme kohtuuajoissa, sillä nyt tuntui Kellomäki valtaisan jyrkältä, askeleet painoivat ja tuppasi nukkutamaan. Selkäkin punoitti, mikä oli pieni hinta hienosta päivästä, mutta saattoi tietää levotonta yötä. Jäätelökauppias olikin nyt paikalla ja isä osti peräti markan jäätelöt koko joukolle. Ah ihanuutta.

Illalla olisi ollut vielä juhlat VPK:n talola, mutta minusta ei ollut enää sinne lähtijäksi, väsymys painoi silmäluomet kiinni. Iltapala ja sänkyyn. Kalle pantiin väkisin minua vahtimaan, kun vanhemmat lähtivät hiukan juhlimaan.

Sellaista se oli. Uskokoon kuka tahtoo.

Pekka Antinpoika Hirvi (tapahtumapäivänä äsken seitsemän vuotta täyttäneenä)

Ps. Asiaa tuntemattomalle selvennettäköön, että Alekseis sitnikka oli valtaisa vehnäleipä, jota saatiin joka aamu tuoreena rapeakuorisena herkkuna.